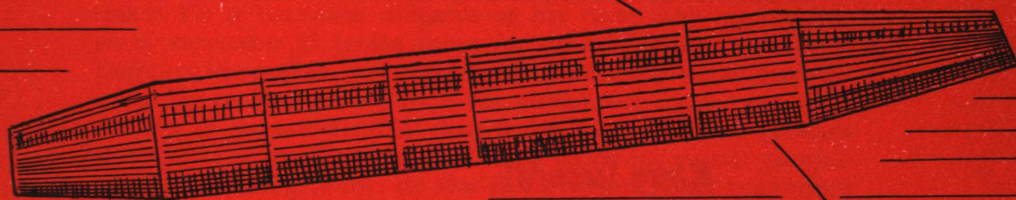
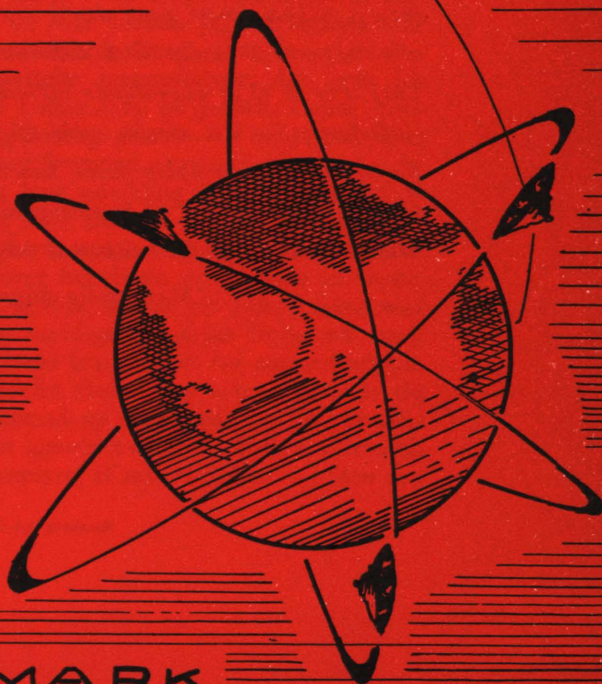
Kosmologi

v/ Gerda Rørbæk Nielsen

S.U.F.O.I.

November 1960 DANMARK

Indhold:

Udgiver: **S. U. F. O. I. (Scandinavian UFO-investigation)**
Forlaget S. U. F. O. I. i samarbejde med Tysk Bogimport A/S, Vester Voldgade 83, København V. Tlf. Palæ 6016. Giro 20335.
Abonnement kan endvidere fåes ved direkte henvendelse på redaktionen:
Gerda Rørbæk Nielsen, Abels Alle 20, Fruens Bøge.

Kære læsere!

På forespørgsler fra flere sider skal herved oplyses følgende: Kosmologi udkom første gang den 1. april 1960. I alt vil der komme tolv hæfter, så bladet altså udkommer sidste gang den 1. marts 1961. For at få et nogenlunde indblik i meningen og formålet med studiehæftet, er det absolut nødvendigt at være i besiddelse af alle hæfterne. Så længe oplag haves, kan hæfterne rekvireres direkte herfra. Blot bedes anført på bestillingskortet, om man evt. allerede er i besiddelse af de til dato udkomne hæfter.

Med venlig hilsen Gerda Rørbæk Nielsen.

Rounborg Tryk-Skive

Nye tanker

Et resume

„Kosmologi" er på en vis måde en del særpræget. Det repræsenterer noget ganske nyt og er det første af sin art i Skandinavien, måske i verden. — Det nye, det repræsenterer, er et tankemæssigt forsøg på at indlemme væsener på andre kloder i vor tilværelse på Jorden. Forsøget kan kun lykkes, dersom vi er rede til at åbne vore sind for nye tanker og ligeså rede til at betræde nye veje i vort praktiske liv.

Jeg har flere gange benyttet betegnelsen „nye tanker" i forbindelse med det, jeg har nedfældet på linierne i „Kosmologi". Men bortset fra rumfolkene (som jo heller ikke repræsenterer noget nyt, dersom vi skal tro de gamle skrifter) er der ikke noget nyt i disse tanker. De er tværtimod ældgamle og har været tænkt og praktiseret af mennesker på Jorden længe før vor tidsregnings begyndelse. Derfor er betegnelsen „nye tanker" misvisende. Når jeg alligevel benytter betegnelsen, er det, fordi det vistnok for første gang i vor tidsalder er kommet dertil, at disse tanker kan forståes og godtages af en større kreds. Deraf følger, at disse tanker for en stor mængde mennesker virkelig er nye, og som sådan retfærdiggøres betegnelsen „nye tanker".

Men hvorfor er disse tanker netop i vor tid så aktuelle, at de breder sig i stadig større kredse ud over Jorden. Ja, det skyldes først og fremmest den — endnu uudforskede årsag — at en ny mennesketype er på vej: den universelle mennesketype, der, som før nævnt, i øjeblikket fremtræder i stort antal på Jorden. Denne mennesketype er — uden nogen påviselig grund — f ø d t med disse nye tanker og med en hel ny og fremmed alturistisk væremåde, der fortæller om disse menneskers høje udvikling i forhold til det, vi kalder „almindelige mennesker". — Dernæst skyldes det rumskibenes tilstedeværelse i vor atmosfære, som har tvunget mange mennesker til at standse op, se ud over hverdagen og *begynde at tænke.* For det tredje er årsagen den, at *disse tanker går hånd i hånd med den moderne videnskab.* I det nutidige menneske ligger en stærk higen efter viden i stedet for blind tro. Jeg har før nævnt Einstein, Planck og Heisenberg i forbindelse med denne viden. Men vor tid fostrer stadig store videnskabsmænd og store tænkere, hvis resultater endnu for en stor del bliver ignoreret af den ortodoxe videnskab og filosofi, som stadig er gennemsyret af materialismen. — Men den

dag nærmer sig, da de gamle materialister må give op. De har kæmpet tappert for deres videnskabelige anskuelser og for deres livssyn. Men deres kamp har som helhed ikke ført positive resultater med sig, men tværtimod bragt verden ud i uføret og på randen af selvudslettelse.

Nye videnskabsmænd og nye tænkere vil tilsammen sprede det åndelige mørke, der har lejret sig omkring vor klode. Den nye videnskab vil ikke lukke øjnene for kendsgerninger, der peger ud over vore dimensionsbegreber, men forske videre frem bag sløret, der dækker gåderne bag fænomenernes tilkendegivelser. Og til disse videnskabsmænd hører — gudskelov — mange anerkendte og fremragende, hvis opdagelser allerede nu ikke får lov til at gå helt upåagtede hen. Også disse videnskabsmænd er indlemmet i den åndelige frihedsbevægelse, som findes i alle lande og er en lille stat i staten. Deres resultater vil blive benyttede til at fremme menneskenes åndelige og materielle fremskridt, de fremskridt, der fører bort fra mørket mod lyset. —

Skulder ved skulder med disse videnskabsmænd står som nævnt de tænkere, der på hver sin vis spreder lyset på mørkets bekostning og som filosofisk vil udrede og konkludere de videnskabelige nyopdagelser. — Der ses her det særsyn, at videnskabens, filosofiens og religionens mål falder sammen, — og også d e t er en af årsagerne til, at tiden nu er inde til, at disse gamle tanker overalt bliver fremholdt for mennesker — og mere og mere vil vinde indpas, efterhånden som filosofien får flere og flere videnskabelige resultater at støtte sig til.

Hvorledes når man da frem til at kunne goutere og godtage disse nye, gamle tanker? Det første skridt på vejen hertil er det, som jeg har talt om, at formå at ophæve alle de modsætninger og inddelinger, der er gået ind i menneskets bevidsthed som et faktum. Man må aflægge sin gamle vanetænkningskarrusel for klart at kunne skue lige ind i selve enheden. Først da er mennesket moden til at modtage disse tanker som universelle sandheder — eller rettere: *som små partikler af den eneste, altomfattende sandhed, der er gældende til evig tid.*

Dermed opnåes „det store overblik", som jeg flere gange har talt om, — det blik, der skuer langt ud over sit eget og ind i universets sammenhæng med det mindste sandskorn på Jorden, — det blik, der kan udvides til at omfatte det uomfattelige, til at gennemskue det uigennemskuelige, til at gennemtrænge det uigennemtrængelige. Da ophævs alle grænser, og da ser vi os selv som småbitte dele af et uendeligt, altomfattende HELE. Da bliver der hverken plads el-

ler rum for egoisme, for had, nid eller nag. Da først føler vi os eet med selve det levende, sprudlende, guddommelige LIV.

— — —

Jeg har flere gange i det foregående advaret stærkt mod at klassificere og sætte i bås. Jeg har gjort det, fordi denne inddeling bestandig har hindret mennesket i den større forståelse, han ellers forlængst ville være kommet til. For at benytte et billede fra virkeligheden: Danmark kaldes „et demokratisk land". Betegnelsen er direkte vildledende, fordi den ikke siger det mindste om hverken vor politiske og sociale indsigt og interesse eller hvad vi enkelt og kollektivt forstår ved demokrati. Navne og betegnelser siger mange gange intet som helst om de faktiske forhold. Man hører mange gange et menneske udtale, at det ikke kan lide et bestemt drenge- eller pigenavn. Går man et sådant menneske nærmere på klingen, viser det sig næsten altid, at årsagen er den, at vedkommende kender eller har kendt en bærer af dette navn, som har vakt vedkommendes antiparti. *Han identificerer ubevidst navnet med den bærer af det, som han ikke kan lide,* — ergo frastøder selve *navnet* ham. Navne og betegnelser kan give ideassosiationer, som kan virke ganske modsat hensigten. — Naturligvis er vi, når vi taler og skriver, nødt til at benytte visse gængse betegnelser for i det hele taget at blive forstået. Men jeg beder dig: Lad kosmiske sandheder og tanker stå uden det navn, der måske ville føre til, at mange mennesker nægtede at beskæftige sig med dem af frygt eller mistro! Lad alt dette få lov til at gro frem i fred! Da vil man en dag nå frem til at se, *at alle videnskabelige, filosofiske og religiøse betegnelser og navne vil blive indlemmet i disse universelle tanker og resultater, som omfatter ALTET og som derfor ikke behøver noget navn.*

Og lad mig også her slå fast: *Disse nye tanker står ikke i noget som helst modsætningsforhold.* Den ærlige og overbeviste kristne vil ikke i dem finde noget, der behøver at rokke ved hans kristne idealer. Enhver sand kristen vil med glæde kunne åbne sit sind for disse tanker og den nye viden, der bliver ham til del gennem den universelle filosofi og videnskab, som ikke rokker en tøddel ved Kristi budskab og lære, — men som giver rum for a l l e, der alvorligt og uden snæversynethed fordyber sig i problemerne. Også ateisten vil en skønne dag *ad videnskabelige veje* blive overbevist om, at der findes en verden bag vor verden, hvor det evige liv er en kendsgerning, og at universet er skabt og styret af en Almægtig Intelligens — den samme, nogle kalder GUD.

Når man vandrer ad disse universelle tankebaner — når man fin-

der og efterprøver disse gamle sandheder — når man åbner sit hjerte for selve livet; — da bliver det til noget fuldkomment naturligt, at der findes væsener i rummet, der har deres øjne fæstnet på os i håb om, at vi må lære at betræde disse nye, gamle stier, inden vi når at destruere os selv. — Det bliver en naturlig tanke, at livet eksisterer i universet såvel som på Jorden, — uden begyndelse og ende.

Alle ufologers åbenlyse eller hemmelige håb er at få kontakt med disse folk fra andre kloder. Hvorfor? Fordi vi tror og håber, at vi kan l æ r e noget af disse mennesker. Vi har sikkert alle inderst i vort sind spørgsmål liggende rede til at blive stillet, hvis . . . Disse spørgsmål kan være af højest forskellig art, men i dem alle bor menneskets dybeste trang til at få svar på de gåder, der omgiver ham. Menneskets forskertrang og higen efter forståelse er en af urdrifterne, og samtidig betegnelsen for alle fremskridt og al udvikling både på materielle og åndelige områder.

— Men i vor sandhedssøgen her på Jorden skal vi vare os for ikke at blive for blåøjede, så vi accepterer alt og godtager alt uden undersøgelse. Alt, hvad der forekommer os fanatisk og overspændt, må vi lade ligge, indtil en dybere forståelse kan fortælle os, om vi bør beskæftige os mere med netop d e t felt. Dette gælder såvel i UFO-forskningen som i al anden forskning. Ligeså lidt, som vi må dømme og fordømme det, vi ikke forstå, ligeså vel skal vi tage os i agt for at sluge alting råt. Det gør ikke noget, man har hovedet inde i himmelen, dersom fødderne stadig står på Jorden — men der skulle de også helst blive. Vi skal søge efter sandheden hver på vor vis, men det må aldrig ske med krampagtige forsøg på at fatte mere, end vi i øjeblikket er modne til. Vi skal udvikle os frit og naturligt i tanken om, at foran os ligger der oceaner af tid, og hvad vi ikke fatter i dag, får vi måske langt større indsigt i i morgen. — I vor ivrige søgen må vi vare os for at snuble og falde, — vi må tage os i agt for blindveje og surrogater. Det, vi lærer, må vi tage med os ind i hverdagen og afprøve det i ærlighed og med kritiske øjne. Viser det sig, at det, vi har fundet frem til, ikke duer i hverdagen, da må vi forstå, at det overhovedet ikke duer, og at det i så tilfælde ikke er nogen „universel sandhed", vi har fundet.

— — —

Der er — ganske vist alt for overfladisk — blevet behandlet mange forskellige kosmologiske problemer i de første numre af „Kosmologi". De næste artikler vil blive forsøg på at gå endnu dybere ind til roden af de problemer, der plager jordmennesket i hans verden, hvor ufred, mord og vold hører til dagens orden, og hvor denne aggressive verden råber så højt, at vi måske til tider kan glem-

me dens diamentrale modsætning: verdenen i støbeskeen, der som en Fugl Phønix en dag vil stige op af asken på den gamle, — ja, som allerede er i færd med dette.

DUALISME

Lys — mørke. Glæde — sorg. Godt — ondt. Sandhed — løgn. Negativitet — positivitet.

Alt dette og meget mere er det, vi forstå ved modsætninger, kontraster eller dualiteter. Mange mennesker har rådvildt spurgt: Hvorfor kom ondskaben og sorgen ind i vor verden? Kan de nogen sinde overvindes — eller er de evige principper?

For at kunne nå så vidt som til at tænke over disse kontraster, er en sanse-erkendelse nødvendig. Man skal kende mørket for at kunne se lyset. Man ved ikke, hvad lykke er, før sorgen har hjemsøgt en o.s.v. Dualiteterne var derfor nødvendige både for vor sansning og vor erkendelse. Jo højere en af de levende former, vi kender på Jorden, sanser, des flere yderliggående modsætninger opdager det. — I praksis vil det sige, at f. eks. dyr nok kan erkende mørket, men ikke bevidst som en modsætning til lyset. De kan også både føle sorg og glæde, men stiller ikke disse to ting op som modsætninger.

Denne dyriske uskyldighedstilstand finder vi i legenden om de første mennesker på Jorden: Adam og Eva. Deres „Paradis“ var et sted, hvor enheden endnu ikke for deres sanser havde skilt sig ud i mangfoldigheder. De var som dyrene, og fordi de var så lavt åndeligt udviklet, „kendte de ikke forskel på ondt og godt“, akkurat som tilfældet er det med dyrene, som kun følger den natur, der er nedlagt i dem uden at reflektere over, om det er rigtigt eller forkert. Efter den symbolske handling med æblehøsten, lærte Adam og Eva at kende forskel på godt og ondt, løgn og sandhed. Denne højere erkendelse gav dem syndsbevidsthed. Fra d e t øjeblik lukkede Paradiset sine porte for dem og de begyndte deres vandring frem ad menneskehedens hårde, stenede vej, hvor vilde farer og talløse glæder vinkede. De lagde erfaring på erfaring, thi gennem erkendelsen erfarede de, og gennen erfaringen erkendte de.

Mennesket opdagede, efterhånden som det gik frem i visdom, at der hverken eksisterer ren, ublandet lykke eller ren, ublandet ulykke. „Der er aldrig noget så galt, uden at det er godt for noget“, siger et gammelt ord. (Og i de værste banaliteter kan gemme sig de dybeste sandheder).

Ligeledes fandt mennesket ud af, at sandheden ikke altid er sandhed og løgnen ikke altid er løgn. „Hvad er sandhed", spurgte Pilatus træt. — Vi kan spørge om det samme.

Spørgsmålet om dualisme eller monisme (enhed) har plaget alle tænkere i alle tidsaldre. — Umiddelbart synes svaret enkelt nok. Modsætningerne, kontrastvirkningerne viser sig så at sige i alle ting, og at disse kontrastvirkninger er en så nødvendig ting for den menneskelige erkendelse har gjort, at dualismen op gennem tiderne har haft de fleste tilhængere. Nogle af disse taler endog om p r i n c i p p e r, „det ondes princip" f. eks. — Derfor er der også sket det, at vore sprog her på Jorden er bygget op omkring kontrastvirkningerne. De egner sig glimrende, når dualiteterne skal beskrives og udtrykkes. Men derimod findes der så godt som ingen ord, der dækker begrebet: monisme. Her står vi overfor en sprogfattigdom uden sidestykke, når det gælder andre abstraktioner. Det i sig selv meget vanskelige emne bliver derfor endnu mere vanskeliggjort derved, at sproget ikke indeholder fine nuancer nok til at virke umiddelbart beskrivende, når man skal tolke enhedstanken. Der findes simpelthen ikke de ord, som dækker. De er endnu ikke skabt, og så længe, de ikke er skabt, må hvert enkelt menneske nøjes med en intuitiv følelse af enheden, — en følelse, som ikke kan iklædes ord.

Vi har før lært, at vore sanser bedrager os. Rent videnskabeligt ved vi da også, at mørket aldrig er så mørkt, uden at det dog er lys. Mellem mørke og lys findes således ikke en artsforskel, men en gradsforskel. — Kunne det samme tænkes at være tilfældet i etiske erkendelser? Sæt vi kun fandt gradsforskelle og ikke artsforskelle mellem løgn og sandhed, mellem ondt og godt!

Lad os forsøge at analysere dette.

Hvis vi vil prøve at analysere f. eks. ondskaben, må vi først og fremmest finde frem til de begreber, vi i almindelighed forbinder med ondskab. Her støder vi på h a n d l i n g e n, — den onde gerning. Men når vi har funderet et øjeblik over denne, opdager vi med forundring, at begrebet: „ond handling" overhovedet ikke eksisterer på virkelighedens plan. Det synes som noget sludder, men i realiteten er det indlysende og uimodsigelig sandt. Handlingen i sig selv er neutral og kan hverken være god eller ond. Handlingens klassifikation som god eller ond er udelukkende bestemt af de motiver hvormed den udføres, og de tilskyndelser, der fører til handlingen.

Med et billede kan det siges således:

Hvis jeg skærer et menneske i maven med en skarp kniv, ville denne handling være dikteret af trangen til at gøre fortræd — og

altså være en „ond handling". Men dersom en kirurg gør det samme for at hjælpe en patient over sin sygdom, vil det være en „god handling". — Vi ser heraf, at handlingen i sig selv er ganske neutral, men de hensigter, der fører til handlingen, kan være fundamental forskellige.

Dermed forjager vi både ondskaben og godheden bort fra den y d r e verden og erkender, at begge dele i realiteten forekommer i den menneskelige b e v i d s t h e d, som handlingen kun er en manifestation af. Derfor kan vi ikke bedømme „onde" eller „gode" handlinger uden først at finde frem til bevidstheden og finkæmme de motiver, der fører til handling. — Men dersom dette i nogle tilfælde virkelig kan lade sig gøre, støder vi med det samme på en ny vanskelighed. — Dersom jeg skal bedømme, om motivet til en handling er godt eller ondt, repræsenterer jeg i samme øjeblik en anden bevidsthed, og min bedømmelse må derfor blive bestemt af mine mere eller mindre egnede kvalifikationer og ud fra de individuelle forudsætninger, jeg besidder. Vi må altså bedømme andres handlinger og klassificere dem som onde eller gode *ud fra de motiver, vor egen bevidsthed tillægger en anden bevidsthed,* — og som måske rammer langt ved siden af. Derfor bør vi altid være forsigtige, både med at rose og med at rise!

— Man skulle tro, det var indlysende, at i samme øjeblik, ondskaben kommer ind i et menneskes liv i form af fortræd, som bliver voldt det udefra, da bliver et sådant menneske i stand til at bedømme både motivet, handlingen og følgen af den fortræd, der er blevet påført det. Men gang på gang viser der sig her det overraskende moment, at ulykken affødte gunstige virkninger evt. i helt andre retninger. — Dermed har vi udryddet „det ondes princip" — som simpelthen kun eksisterer i menneskenes forkortede erkendelse. Og dette giver håb om, at *ondskab og godhed bag ved den sanselige erkendelse går op i en højere enhed.*

Med hensyn til løgnen har vi forlængst opdaget, at noget aldrig er sort eller hvidt, men en mere eller mindre grumset blanding af begge dele. Alligevel er der noget i mennesket, der ikke vil indgå kompromisser. Alle stræber vi efter sandheden og de fleste af os finder virkelig sandheden. Men der er blot den vanskelighed ved de „sandheder", vi finder frem til, at noget, der forekommer mig at være den pureste, reneste sandhed, godt kan forekomme dig at være både løgn og sludder. — Søren Kierkegaard opdagede dette fænomen og fandt ud af, at sandheden altid måtte være subjektiv. Dersom sandheden virkelig e r subjektiv, har vi sandelig god grund

til at sukke med Pilatus: „Hvad er sandhed?" thi da har vi mistet chancen for nogen sinde at finde frem til den.

Hvad er f. eks. sandheden om UFOerne?

Da der kun var skrevet een eller to bøger om dette emne, kendte alle, der havde læst disse bøger (og troede på dem) „sandheden om UFOerne". Nu, da der er skrevet ca. 350 bøger om emnet, råder forvirringen som aldrig før. Jo mere UFO-litteratur, der kommer frem og bliver læst, des større mål af rådvildhed råder der. Hvem lyver, og hvem taler sandt? Her er det, at vi må huske på Kierkegaards ord om, at „sandheden er subjektiv" — og at to mennesker, der oplever det samme, efter al sandsynlighed vil skrive to vidt forskellige bøger, alt efter deres forskellig mentalitet. Men hermed er vi ikke ude over vanskelighederne, thi to mennesker, der læser den samme „tallerkenbog", kan være vildt uenige om dens kvalitet og om, hvorvidt forfatteren virker troværdig eller ej.

Tja — sandheden er subjektiv — eller er den ikke?

Nej, — sandheden *forekommer* at være subjektiv, men det rokker ikke ved den kendsgerning, at *sandheden eksisterer på sit eget plan uafhængig af, hvad mennesker forbinder den med.* — „Sandheden om UFOerne" eksisterer således *i sig selv.* — Og menneskenes uenighed om, hvad UFOerne repræsenterer, er en direkte hindring for at finde frem til den.

I stedet for at skændes og foretage sig alle disse ting, som fremmer uenigheden, burde ufologerne forsøge at finde frem til de love, åndelige og stoflige, der behersker universet — og *der ud fra* finde sandheden om UFOerne, — den eneste. Thi de kosmiske love er evige og råder til alle tider — og at finde dem er at finde forklaringen på alt — også på de flyvende tallerkener.

Derved tvinger vi os selv til at gå videre ud over den subjektivisme, som i øjeblikket forvirrer og skræmmer os og får os til at opleve vor verden som en kontrasternes verden.

Intet er jo skjult, at det ikke skal åbenbares. — En dag vil menneskets higen og forskertrang også føre ham ind bag tæppet, som endnu tilslører enheden. — For at mennesket kunne udvikle sig og erfare og lære, var kontrastverdenen, fænomenernes verden, en nødvendighed for ham. Han lærte på sin lange udviklingsvej disse mangfoldige virkninger at kende, hvis årsager var skjult for hans blik. Den dag er måske ikke fjern, da tæppefliget bliver løftet, og vi skuer ind i årsagernes, enhedernes verden, bag hvilke der atter findes den første årsag, nogle kalder — GUD.

Læserforum

Lørdag den 3. september 1960 holdt den engelske forsker, Mr. Georg De la Warr et foredrag i Unitarernes Hus i København for en stor forsamling af interesserede.

De la Warrs besøg vakte ikke så megen opmærksomhed som kongebesøget fra Thailand, der fandt sted samtidig. Han blev ikke modtaget med hornmusik og røde løbere — der var ingen radio- og fjernsynstransmissioner, — og dog var det, han havde at fortælle, noget, som måske kan blive af den allerstørste betydning for fremtiden og bringe os et nyt håb om, at en vej er i færd med at blive banet til videre udforskning og udnyttelse af energiformer, som endnu er et forholdsvis lukket land for videnskaben.

Dr. phil. Poul Goss, forfatteren til bogen „Hinsides vor Verden", en bog, som omhandler De la Warrs forsøg, indledede mødet med at byde velkommen til Mr. De la Warr og til forsamlingen, — og han udtalte videre, at han gennem mange år havde arbejdet med og spekuleret over den energi, der findes i tanker samt den kraft, og indflydelse, menneskers positive tanker kan have på de ting, der sker. Han havde i sit arbejde dermed ofte ønsket, at der fandtes et apparat, der var i stand til, rent fysisk, at måle denne kraft og aktivisere den og lede den. Det var netop et sådant instrument, De la Warr havde fremstillet.

Derefter havde Mr. De la Warr ordet og redegjorde i et letfatteligt sprog for sine forsøg samt demonstrerede sit instrument.

De la Warr indledede med at sige, at mange videnskabsmænd jævnlig går i kirke og dermed anerkender en usynlig og umådelig virkelighed, medens de ganske udelukker dennes eksistens, når de arbejder i deres laboratorier. Han fastslog, at man i dag havde fundet frem til atomet, og at de forskere, der var nået så vidt, var klar over, at der fandtes en energiform, som lå f ø r atomet.

Taleren fastslog endvidere, at det på forskellige laboratorier verden over var bevist, at planters vækst kunne påvirkes ved hjælp af tankeenergi — en energiform, man ikke regner med i den materialistiske filosofi. På sine laboratorier i Oxford havde han fulgt denne linie og søgt at udforske stofferne i deres præfysiske tilstand, — og han var kommet til det resultat, at alt stof omkring sig har et kraftfelt, en udstråling, et universelt mønster, som danner stoffet i sin materielle form. Han var kommet til det resultat, at det var muligt ved hjælp af det konstruerede instrument i forbindelse med tankekoncentration at konstatere uregelmæssigheder i udstrålingen fra fysisk stof, f. eks. en bloddråbe fra et sygt menneske, og derved finde

frem til at fastslå sygdommens art, ligesom sygdomme hos dyr og planter. Endvidere var det muligt, ved hjælp af tankeenergi, at gribe ind og rette uregelmæssigheden i kraftfeltets udstråling, og således helbrede sygdommen. Foruden diagnoseapparatet og behandlingsapparatet, har De la Warr konstrueret et specielt kamera, således, at det er i stand til at tage billeder af kraftfeltet af det stof, der er anbragt til behandling på apperatet. Ved hjælp af dette kamera har man på laboratorierne i Oxford være i stand til at følge og optage billeder bl. a. af en operation, som foregik i London.

Den engelske forsker viste, hvorledes en potteplante i auditoriet udsendte impulser, der kunne registreres ved hjælp af apparatet. Han understregede, at dette ikke skulle opfattes som et forsøg på at bevise rigtigheden af det, han sagde, men kun som en demonstration af metoden, der benyttes.

De la Warr sluttede sit foredrag med at udtrykke sin glæde over, at der i Danmark var folk, der interesserede sig for det arbejde, han udførte, og han erklærede, at han ikke fandt, at han havde gjort nogen egentlig landvinding, men blot at han havde peget på en vej, som den fremtidige forskning kunne bygge videre på.

— — —

Lyder dette som mystik og okkulte kræfter, så kan man måske dertil sige: Er det i grunden mere forunderligt og mystisk end f. eks. anvendelsen af røntgenstråler. Er det mere mystisk, at man er i stand til at fotografere kraftfeltet omkring et stof, end at man er i stand til, ved hjælp af røntgen, at fotografere et menneskes skelet, — og ved hjælp af røntgenstråler at svække eller helbrede visse sygdomme?

Det er en velgørende tanke, at der i vor tid, hvor der ofres så mange kræfter og penge på opfindelserne af ødelæggende våben, samtidig er positive kræfter i gang, der udelukkende tjener fredelige formål. Som De la Warr efter mødet udtalte, findes der et behov for denne nye forskning, som i sine beregninger også indbefatter den Guddommelige Kraft, og som bygger på de *universelle, kosmiske love,* idet vor kirke ligesom ikke har noget at give nutidsmennesket, og vor videnskab endnu ikke har fået øjnene op for, at begreberne „Ånd og Materie“ ikke er ting, som skal holdes adskilt, men tværtimod skal gå hånd i hånd, for at man kan finde frem til en større forståelse af selve livet.

Lilli Christensen.